

Dominomoord

Van Jonas Moström verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Dodelijk dichtbij

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jonas Moström

Dominomoord

Vertaald uit het Zweeds door
Tineke Jorissen-Wedzinga
en Sophie Kuiper

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5506 6

© 2015 Jonas Moström

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Tineke Jorissen-Wedzinga en Sophie Kuiper

Oorspronkelijke titel *Dominodöden*

Oorspronkelijke uitgever Lind & Co

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Mark Owen/Arcangel Images

Foto auteur © Thron Ullberg

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

OVER DE PERSONAGES

Nathalie Svensson, vijfenveertig jaar, is chef-arts in de psychiatrie in het ziekenhuis van Uppsala. Ze is de voornaamste Zweedse expert op het gebied van psychopathie en het nieuwste lid van de daderprofielgroep van de rijksrecherche, de DPG, die in het hele land de plaatselijke politie helpt bij het oplossen van grove geweldsmisdrijven. Nathalie is recent gescheiden van advocaat Håkan Svensson. Samen hebben ze zoon Gabriel, acht jaar, en dochter Tea, zes jaar.

Sonja Nilson, zevenenzestig jaar. Nathalies wijn- en martini-drinkende moeder. Als ze niet fotografeert, wijdt ze zich graag met haar vriendinnen van de Lions Club aan diverse liefdadigheidsprojecten.

Victor Nilson. Nathalies vader. Om het leven gekomen in *Dodelijk dichtbij*, het eerste boek in deze reeks.

Estelle Ekman, drieënveertig jaar. Nathalies jongere zus. Verliet de familie negen jaar geleden op stel en sprong om naar Sundsvall te verhuizen. Ok-verpleegkundige. Getrouwd met renpaardeigenaar Robert Ekman.

Louise af Croneborg. Nathalies beste vriendin, die ze leerde kennen tijdens haar studie geneeskunde in Uppsala. Louise runt

een kliniek voor plastische chirurgie aan Strandvägen in Stockholm. Was vroeger getrouwd met hoofdinspecteur Frank Hammar, die sinds de scheiding een oogje op Nathalie heeft.

Ingemar Granstam, eenenzestig jaar. Hoofd van de DPG. Een stugge man afkomstig uit de provincie Norrland, die ‘de walrus’ wordt genoemd vanwege zijn postuur, zijn indrukwekkende snor en zijn onwankelbare rechtvaardigheidsgevoel.

Tim Walter, tweeëntwintig jaar. Het jongste lid van de DPG. Computernerd die tabellen en verhoorprotocollen met gemak uit zijn hoofd oplepelt, maar moeite heeft met menselijk contact.

Angelica Hübinette, vijfenvijftig jaar. De starre maar bekwame forensisch arts van de groep. Wordt eerder geraakt door kostuumdrama’s en romcoms dan door lijkschouwingen.

Hoofdinspecteur Johan Axberg, veertig jaar, teamleider bij Opsporing. Woont samen met televisiejournaliste Carolina Lind, zevenendertig jaar. Samen hebben ze zoon Alfred, achttien maanden.

Chef-arts Erik Jensen, veertig jaar. Johans enige goede vriend. Onlangs gescheiden van Sara Jensen, een huisvrouw die succesvol schrijfster werd en een relatie begon met haar literair agent, José Rodriguez. Erik en Sara hebben samen twee dochters, Sanna van acht en Erika van tien.

Rosine Axberg, achtentachtig jaar. Johans grootmoeder van het eilandje Frösön bij Östersund, bij wie hij opgroeide vanaf zijn twaalfde, toen zijn ouders bij een auto-ongeluk om het leven kwamen.

Proloog

Als hij had geweten dat het de laatste omelet was die hij ooit zou maken, had hij hem wel iets mooier gepresenteerd. Maar hij was moe en hij had honger na een lange werkdag, en dan werd hij slordig. Bovendien gaf ze niet veel om esthetische details, vooral niet als ze ziek was.

Ze was al acht dagen en nachten aan het hoesten. Hij dacht dat het een hardnekkige verkoudheid was die zich in haar longen had genesteld. Zij beweerde dat het door de uitzonderlijk hoge stuifmeelconcentratie kwam, waardoor ze meer last had van haar astma. Zoals gewoonlijk had zij gelijk gehad: gisteren had ze cortisoltabletten gekregen en ze voelde zich al iets beter. Hopelijk was ze er gauw weer bovenop.

Al werkte hij van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, hij kwam altijd tijd tekort. Zoals elk voorjaar kwam hij om in het werk. De IKEA-klok aan de wand gaf al kwart over zes aan.

Terwijl hij wachtte tot het theewater in het pannetje kookte, staaarde hij uit het raam naar de regen. Het grillige spoor dat de druppels over de ruit trokken wakkerde zijn bezorgdheid aan. Zat het wel goed tussen hen? De afgelopen weken was ze snibbig en prikkelbaar geweest. Hield ze niet meer van hem? Had hij iets

verkeerds gezegd of gedaan? Hoe hij zijn hersens ook pijnigde, hij kon niets bedenken, maar hij wist dat ze zich meestal vooral ergerde aan wat hij níét had gezegd of gedaan.

Het eerste luchtbelletje borrelde op. Hij schonk haar lievelingskopje vol, hing er een zakje kamillethee in en gooide er twee klontjes suiker bij. Hij voelde zich niet op zijn plaats in de keuken, maar dat zou hij nooit tegen haar zeggen. Gelijkwaardigheid stond bij haar hoog in het vaandel, in theorie althans.

Werktuiglijk zette hij het kopje en het bord op het dienblad en hij liep naar de trap. Toen de eerste trede kraakte onder zijn voet, kwam zijn bezorgdheid weer opzetten. Was het niet erg stil boven? In de tien minuten die waren verstreken sinds ze hem na zijn thuiskomst had omhelsd zou ze vast niet in slaap zijn gevallen.

Hij riep haar naam. Geen antwoord, alleen het geluid van zijn wollen sokken op de grenenhouten treden en de regendruppels tegen het schuine raam, dat hij had geïnstalleerd toen de sneeuw van dat jaar was gesmolten. Misschien is ze dan toch in slaap gevallen, sprak hij zichzelf toe, en hij liep verder de trap op.

Zijn hart bonsde in zijn borstkas toen hij de overloop bereikte. Hij riep nogmaals haar naam. Geen antwoord. Zijn gezicht vertrok toen de thee over de rand klotste en hij zijn duim verbrandde. Hij had het kopje per ongeluk te vol geschonken, wat nog maar eens aantoonde hoe gestrest hij was.

De deur van de slaapkamer stond op een kier. Koude tocht trok over de vloer, alsof er een raam openstond. Misschien wilde ze frisse lucht hebben, maar meestal liet ze het raam dicht als het regende. Hij duwde de deur open met zijn voet, voorzichtig, mocht ze toch in slaap zijn gevallen.

Wat hij zag trof hem als een vuist in zijn gezicht.

SUNDSVALL,
ZATERDAG 3 MEI

‘Dus hier gaan we de komende dagen aan het werk,’ zei Ingemar Granstam, hoofd van de daderprofielgroep van de rijksrecherche, en hij liet zijn blik over het landschap glijden.

‘Ja,’ antwoordde de tweeëntwintigjarige Tim Walter, de computernerd van de technische recherche, vanaf zijn plaats midden op de achterbank. ‘De stad zelf heeft 50.780 inwoners en de hele gemeente bijna het dubbele daarvan.’

Tim draaide zijn baseballpetje een kwartslag en vervolgde met een bijdehante grijns: ‘En één misdadiger die wij straks hebben geprofileerd en opgepakt.’

‘Ik zou maar niet te vroeg juichen,’ zei Granstam, en hij haalde een met boomstammen beladen vrachtwagen in. ‘Dit is een van de merkwaardigste gevallen die ik ooit ben tegengekomen.’

‘Je zevenendertigste alweer met de DPG, toch?’

‘Ja, inderdaad,’ bevestigde Granstam met zijn Norrlandse tongval. ‘Het zestiende buiten Stockholm, het eerste in Sundsvall. Soms voel ik me net Nils Holgersson, alleen reizen wij door heel Zweden de dood achterna.’

‘En nu is het Chicago van Norrland aan de beurt,’ zei Walter smalend. ‘Is het waar dat er maar één zaak is die je niet hebt kunnen oplossen?’

‘Ja,’ zei Granstam, en zijn blik kreeg iets duisters. ‘Een serie-moordenaar die “de kameleon” genoemd werd.’

‘Die ene die bekende oude moorden kopieerde?’ vroeg Nathalie Svensson.

Granstam knikte.

‘Maar hij is al zeven jaar niet meer actief, dus hopelijk hoeven we nooit meer van hem te horen.’

Het werd even stil in de zwarte BMW. Nathalie keek naar de rook van de fabrieken aan zee, die over de stad trok en als een deksel tussen de bergen aan weerszijden bleef hangen. Dit was haar tweede zaak met de DPG. Als vooraanstaand expert op het gebied van psychopathie had ze afgelopen kerst geholpen om een serieverkrachter in Malmö op te pakken. Ze was blij verrast geweest toen Ingemar Granstam had gevraagd of ze lid van de groep wilde worden, maar de timing was niet ideaal.

Vorige week vrijdag had ze haar vader zien sterven. Die beelden en geluiden droeg ze dag en nacht met zich mee, ze sneden door haar lichaam en ziel als scherven van de ruit die hij had verbrijzeld. Ondanks de pijn kon ze nog altijd nauwelijks geloven dat het echt was gebeurd.

Haar moeder, Sonja, was aan de dood ontsnapt na te zijn vergiftigd. Nu werd ze omringd door vriendinnen in haar villa buiten Uppsala en kon Nathalie haar met een redelijk gerust hart achterlaten. Bovendien zou ze over ruim vierentwintig uur weer terug zijn. Om zeven uur morgenavond zou ze de kinderen ophalen bij Håkan. Wat er ook gebeurde, dan moest ze terug zijn in Uppsala. Als ze die afspraak niet nakwam, zou Håkan niet aarzelen om dat tegen haar te gebruiken in de strijd om het ouderlijk gezag. Bovendien wilde Nathalie zelf aan Tea en Gabriel vertellen dat opa dood was, voor Håkan zich zogenaamd per ongeluk versprak. Gelukkig hadden de media slechts gemeld

dat Victor Nilson, zakenman en bekend voorvechter van gelijkwaardigheid, was omgekomen bij een val.

Nathalie opende haar handtas van Italiaans lakleer, haalde haar zakspiegeltje eruit en werkte haar wenkbrauwen bij. De reden dat Granstam haar had meegevraagd was, behalve dan voor het opstellen van een profiel, dat de politie in Sundsvall een zwaar gestoorde psychopaat had opgepakt, die zij moest verhoren. Natuurlijk voelde ze zich gevleid, maar met het oog op de kinderen en alles wat er was gebeurd was het geen eenvoudige beslissing geweest. Wat haar uiteindelijk over de streep had getrokken was het feit dat haar zusje Estelle die ochtend had gebeld en haar had gesmeekt om te komen.

Ze had Estelle al ruim drie jaar niet gezien en het gesprek had haar blij, nieuwsgierig en bezorgd tegelijk gemaakt. Ze wist dat Estelle bij de zaak betrokken was, niet alleen als getuige, maar naar alle waarschijnlijkheid ook als minnares van een van de twee verdwenen artsen. Granstam had de verdenkingen van de plaatselijke politie jegens Estelle enigszins gebagatelliseerd, maar Nathalie wist dat hij dat deed om haar gerust te stellen. Estelle had aan de telefoon niet nader willen verklaren waarom ze wilde dat Nathalie kwam. Ze had alleen gezegd dat ze de politie niet vertrouwde, dat alles in het honderd liep en dat ze steun nodig had. Nathalie had haar nog nooit zo gestrest en geforceerd gehoord.

Ze vroeg zich gespannen af wat Estelle te vertellen had over haar beslissing om negen jaar geleden abrupt met de familie te breken. Estelle had verklaard dat ze haar eigen leven wilde leiden, iets nieuws wilde. Nathalie had altijd vermoed dat dat niet de hele waarheid was, maar na de herhaalde vragen en antwoorden van de eerste jaren had ze Estelles verklaring geaccepteerd. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen hadden haar

haastige vertrek echter in een nieuw licht gesteld. Je hoefde geen psychiater te zijn om uit te vogelen dat Estelle op de hoogte was geweest van het onbevattelijke dubbelleven van hun vader. De vraag was hoeveel ze wist. En de moeilijkste vraag van allemaal: was Estelle zelf ook slachtoffer geweest?

Ingemar Granstam draaide aan de punten van zijn snor en stopte voor een rood licht aan de rand van het centrum. Het was kwart voor twee en er hing een grauw licht over de huizen en straten. De toppen van de daken en torens van de stad waren in mist gehuld en de zee was glad als aluminium.

‘Om twee uur hebben we een afspraak met hoofdinspecteur Johan Axberg voor een briefing,’ zei Granstam, en hij gaf gas toen het stoplicht op oranje sprong. ‘We gaan meteen naar het politiebureau, inchecken doen we later wel.’

‘Waar overnachten we?’ vroeg Tim Walter.

‘In Hotel Knaust,’ antwoordde Granstam.

‘Ah, de oude hangplek van de houtmagnaten.’ Tim grijnsde en schoof zijn pet hoger op zijn voorhoofd. ‘Wisten jullie dat een van hen eens te paard de marmeren trap naar de foyer is af gekomen?’

‘Ja, dat heb ik weleens gehoord,’ zei Granstam, maar hij leek met zijn gedachten ergens anders te zitten.

Nathalie wist dat hij, net als zij, tijdens de rit hierheen het weinige wat ze over de zaak wisten had herkauwd. Een van de regels in de groep was dat ze niet aan speculaties deden. Om een goed daderprofiel op te stellen was het noodzakelijk om eerst de plaats delict te bekijken en zich in te leven in de dader, in diens gedachten, gevoelens en handelwijze. Speculaties op voorhand hadden de ongewenste bijkomstigheid dat ze blokerend en misleidend konden werken. Op dat punt deed Granstam geen concessies.

‘Ik verheug me nu al op het ontbijt morgen,’ zei Tim, swipend op zijn iPad. ‘Zo te zien is het een prima hotel.’

Nathalie dacht aan Estelles aanbod om bij haar, Robert en de kinderen te logeren. Intuïtief had ze het afgeslagen. Deels omdat Granstam het nooit zou goedvinden, deels omdat ze de afgelopen dagen had geleerd dat niemand te vertrouwen was – zelfs niet de mensen die ze het best dacht te kennen.

Ze reden het centrum in. Statige huizen van rond de vorige eeuwwisseling stonden zij aan zij met gewone kleinstedelijke nieuwbouw, met als gemene deler dat alles van steen was.

‘Wisten jullie dat negentig procent van de bevolking dakloos was na de grote stadsbrand van 1888?’ vroeg Tim Walter, en hij legde zijn tablet neer. ‘Overigens de grootste brand in de geschiedenis van Zweden. De drakenornamenten op de straathoeken zijn de stadswachters die de stad moeten beschermen tegen nieuwe branden en...’

Nathalie wisselde een blik met Granstam en zei: ‘Bedankt voor de info, Tim. Als ik jouw geheugen had gehad, was ik zo door mijn studie geneeskunde heen gefietst.’

Tim leunde achterover en legde zelfvoldaan zijn armen op de rugleuning. Granstam keek op de gps terwijl links, achter ontluikende berken en esdoorns, een grote kerk van rode baksteen opdoemde.

‘We zijn er bijna. Tim, jij kunt ons vast wel vertellen hoe die kerk heet.’

‘De Gustav Adolfkerk, in de volksmond de G2,’ zei Tim, die niet doorhad dat zijn collega’s hem in de maling namen en nog altijd dacht dat ze onder de indruk waren van zijn parate kennis.

Granstam sloeg op de Olof Palmerotonde links af Storgatan in. Rechts zagen ze tussen loofbomen en huurhuizen een glimp van de rivier Selångersån. Het viel Nathalie op hoever de lente

achterliep vergeleken met Uppsala, maar ze realiseerde zich dat die indruk deels werd ingegeven door het grauwe weer en de regen die de lucht zojuist had gezuiverd van stuifmeel en insecten.

Het politiebureau was gehuisvest in een bruin bakstenen gebouw van vier verdiepingen met dicht op elkaar geplaatste ramen. Nathalie trok haar pumps aan en hees het rechterbandje van haar beha op, dat onder haar paarse blouse van haar schouder was gegleden. Ze keek of haar portemonnee en telefoon in haar handtas zaten, deed die zorgvuldig dicht en stapte uit, zoals gewoonlijk als laatste.

‘Ik ben benieuwd wat voor iemand die Johan Axberg is,’ zei Tim Walter.

‘Ja,’ zei Granstam, en hij deed de auto op slot. ‘Hij is een van de beste rechercheurs van het land.’

‘Was hij niet degene die afgelopen zomer een terroristische aanslag op dat muziekfestival in Östersund wist te vrijdelen?’ vroeg Nathalie.

‘Klopt,’ zei Granstam, en hij rechtte zijn rug met een gepijnigd gezicht. ‘Maar hij kan nogal eigengereid zijn, hij is geschorst geweest tijdens een intern onderzoek toen hij twee jaar geleden de ex-man van zijn vriendin in elkaar had geslagen. Hij werd vrijgesproken, maar je weet wat ze zeggen...’

‘Waar rook is, is vuur?’ zei Tim, en hij hing zijn tas met daarin drie computers over zijn schouder.

‘Ik bedoelde eigenlijk iets anders, maar wat maakt het ook uit,’ bromde Granstam, en hij sjokte naar de ingang.

Nathalie wierp Tim een strenge blik toe. Hij wist net zo goed als zij dat Granstam onlangs nog was geschorst en aan een intern onderzoek was onderworpen, en dat dit zijn eerste grote zaak sinds meer dan een jaar was. Zelfs van iemand wiens brein voor negentig procent in beslag werd genomen door cijfertjes en

ogenschijnlijk betekenisloze lettercombinaties mocht je wel een beetje fijngevoeligheid verwachten.

Ingemar Granstam bleef voor de ingang staan, draaide zich moeizaam om naar zijn collega's en streek met zijn hand over zijn kale kruin.

‘Vergeet niet dat het lokale team niet staat te springen dat wij hier zijn. We zijn hier op verzoek van hun baas, hoofdcommissaris Ulf Ståhl.’

‘Provinciedieners die hun territorium verdedigen,’ zei Tim met een grijns tegen Nathalie toen ze door de glazen deuren naar binnen liepen.

Nathalie liet zijn grijns onbeantwoord. In haar hoofd hoorde ze de angst in Estelles stem, haar krampachtige smeekbede om hulp.

Daar zijn ze dan, dacht hoofdinspecteur Johan Axberg met een zucht. Hij stond voor het raam van zijn kantoor op de tweede verdieping en zag het trio van de rijksrecherche naar de ingang lopen. Inspecteur Granstam, de legendarische ‘walrus van Kiruna’, herkende hij uit de media, maar de volslanke vrouw met het lange bruine haar en de jongen met het petje had hij nooit eerder gezien. Toch kwam de vrouw hem vaag bekend voor.

Hij liep naar zijn bureau en gooide een leeg doosje nicotinepleisters in de prullenbak. Na een korte aarzeling zette hij ook de foto van Carolina en Alfred in de kast. Hij zou de briefing op zijn kantoor houden en wilde niet te koop lopen met zijn privéleven. Wie weet wat voor conclusies de leden van een daderprofielgroep konden trekken op basis van een doodgewoon familieportret? Hij moest even grinniken om zijn overdreven achterdocht, al was hij nog altijd geïrriteerd omdat hoofdcommissaris Ståhl zo snel hulp van buitenaf had ingeroepen. Na Granstam was het Johan die in het hele land de meeste moorden had opgelost. Het mocht dan zijn eerste moordonderzoek zijn sinds hij na de kerst was teruggekeerd van zijn vaderschapsverlof, maar hij en zijn team hadden het best alleen afgekund.

Hij nam drie slokken koud water rechtstreeks uit de kraan en dwong zichzelf om positief te denken. Het enige wat nu van belang was, was dat ze Erik vonden. Zijn verdwijning was een grote schok geweest, en er was onmiskenbaar een link met de psychiater die gisteren vermoord was aangetroffen op Alnön. Na het bericht had hij aan niets anders meer kunnen denken. Carolina klaagde dat hij nog afweziger was dan gewoonlijk, ook al deelde ze zijn zorgen. Alfreds blijdschap over elke nieuwe stap in zijn ontwikkeling was het enige wat hem de zaak even kon doen vergeten, maar de doorwaakte nachten met die kleine boef kon hij er nu niet bij hebben, niet nu de zorgen om Erik er toch al toe leidden dat hij nauwelijks een oog dichtdeed.

Johan veegde zijn mond af aan de rug van zijn hand en vroeg zich af of hij de DPG zou vertellen dat Erik zijn beste vriend was. Hij besloot nog even af te wachten. De ervaring had hem geleerd dat collega's uit de grote stad het maar raar vonden dat zij hier in de provincie zo nu en dan misdaden moesten onderzoeken waarbij hun naasten betrokken waren.

Zijn telefoon ging. Monika Roos van de receptie liet weten dat de rijksrecherche was gearriveerd. Hij vroeg haar hen naar boven te sturen en liep naar de liften.

‘Tweede verdieping,’ zei de blikkelige stem toen de lift met een zuigend geluid tot stilstand kwam. De deuren gleden open. Het eerste wat Nathalie zag toen ze uitstapte was een man die haar aankeek en met een soort verbaasde tegenzin naar haar glimlachte. Hij leek wel een beetje op Frank, met zijn korte, warrige bruine haar, zijn tweedagenbaardje en een ietwat bohemienachtige kledingstijl met loshangend linnen overhemd, zwarte spijkerbroek en versleten laarzen. Met het verschil dat hij langer en slanker was dan Frank en haar deed denken aan een profzwemmer die ze had gedatet na haar scheiding van Håkan. Maar het was vooral iets in zijn groene ogen dat haar nieuwsgierig maakte. Ze kreeg vlinders in haar buik.

‘Hallo, ik ben hoofdinspecteur Johan Axberg.’ Hij stak zijn hand uit.

‘Nathalie Svensson,’ zei ze. ‘En dit zijn mijn collega’s Ingemar Granstam en Tim Walter.’

‘Ik groet altijd eerst de dame in het gezelschap, al weet ik dat ze niet de baas is,’ zei Axberg glimlachend toen hij Granstam en Walter de hand schudde.

Nathalie slaakte een onhoorbare zucht en voelde de vlinders

verdwijnen. Ze had schoon genoeg van mannen die grapten over ‘de vrouw in het gezelschap’, al zaten er geen kwade bedoelingen achter. Johan keek haar onderzoekend aan.

‘Je lijkt op die vrouw van dat bakprogramma, daar kijkt mijn vriendin altijd naar. *Leila bakt* heet het, geloof ik.’

‘Ja, dat hoor ik wel vaker,’ zei Nathalie met een glimlach. ‘Maar ik kan nog geen muffin bakken zonder dat het brandalarm afgaat.’

Johan knikte en werd weer serieus.

‘Deze kant op,’ zei hij, en hij ging hun voor door een gang die in elk willekeurig overheidsgebouw had kunnen liggen.

Ze betraden een kamer met uitzicht op de straat waar ze zojuist hadden geparkeerd. Tussen vijf gele huurflats zagen ze een glimp van de Selångersån, die als een blauwzwarte slang langs een laan van uitbottende lindes liep.

‘Ga zitten,’ zei Johan Axberg, en hij wees naar de stoelen die tegenover het bureau op een rij stonden. ‘Sorry voor de rommel, maar jullie zullen wel begrijpen dat we het druk hebben gehad.’

‘Ja,’ zei Granstam, en hij frunnikte aan zijn snor. ‘We kunnen maar beter meteen beginnen.’

‘Even de techniek opstarten,’ zei Tim Walter, en hij klapte zijn laptop open op schoot.

‘Jullie weten in grote lijnen wat er is gebeurd, maar ik zal het nog even samenvatten,’ begon Axberg, en hij opende een map op zijn bureau. ‘We hebben dus twee verdwenen artsen, van wie er een vanochtend vermoord is aangetroffen.’

Hij legde twee uitvergrote pasfoto’s voor hen op tafel en wees op de oudste van de twee mannen. Hij was een jaar of vijfenvijftig, had golvend, donker haar, geprononceerde wenkbrauwen en een glimlach die hagelwit afstak tegen zijn gebruide huid. Nathalie vond dat hij wel wat weg had van een bedaagde George Clooney.

‘Chef-arts Thomas Hoffman verdween maandagnacht spoorloos tijdens zijn dienst, ergens tussen twee en drie uur,’ begon Johan. ‘Hij was van een consult op de afdeling chirurgie op weg terug naar de spoedeisende psychiatrie, maar kwam nooit aan. Rond acht uur vrijdagochtend werd hij vermoord aangetroffen in een bosgebied op Alnön.’ Johan liep naar een kaart die aan de muur hing.

Tim Walter keek op van zijn scherm en zei: ‘Alnön is qua grootte het dertiende eiland van Zweden. Voor de bouw van de Ölandsbrug was de Alnöbrug met 1042 meter de langste van het land. Er zijn veel wilde dieren op het eiland, een paar jaar geleden werd er nog een beer afgeschoten...’

‘Hoffman werd gevonden door een vrouw die haar herdershond trainde in speuren,’ onderbrak Axberg hem, en hij wees naar een kruis in het zuiden van het eiland. ‘Alles wijst erop dat Hoffman na de moord daar werd gedumpt. De uiteindelijke doodsoorzaak was een klap tegen zijn rechterslaap met een hard, stomp voorwerp, wellicht een hamer.’

‘Is het mogelijk om het tijdstip van overlijden vast te stellen?’ vroeg Nathalie.

‘Forensisch onderzoek is ermee bezig, maar omdat het bloed niet volledig gestold was, is het waarschijnlijk maar een paar uur voor hij werd gevonden gebeurd.’

‘Hij is dus ergens vastgehouden sinds maandagnacht,’ concludeerde Granstam.

‘Ruim drie etmalen, ja,’ bevestigde Johan Axberg, en hij ging weer aan zijn bureau zitten. ‘Om de een of andere reden slaat de dader hem vervolgens dood en dumpt hem.’

‘Onze collega Angelica Hübinette is in Umeå,’ mompelde Tim Walter. ‘Zij is een expert in het bepalen van het tijdstip van overlijden.’